

[Jens Frandsen.]

lierne er så vidt forskellig. Det mener jeg absolut også, man må tage med i sine betragtninger og ikke dykke ned i de allermindste enkeltheder. Men på en række områder er der ikke for mig tvivl om, at vi ved en grundig gennemgang ville konstatere, at forholdene i dag ikke er de samme som tidligere, og som de kun har været, da man vedtog lovene.

Jeg så for et stykke tid siden, at venstres gruppeformand, hr. Henry Christensen, i Politiken lørdag den 22. november nævnte et eksempel på, hvor omfattende behandling og inddrivelse af vægtafgift, af motor-køretøjer kan være, hvor det drejer sig om særlig efterladende personer. Jeg tror, at mange mennesker herhjemme ville se med meget større glæde på, om vort politi, der jo er rigelig hængt op af opgaver, kunne benytte noget mere tid til at tage sig af sådanne opgaver, som man kunne sige var mere typiske for vort politi. Jeg tænker på færdselspatruljering og beskyttelse af borgere i mange tilfælde; vi har set, hvorledes man i byer påkalder sig opmærksomhed med ønsker om mere politi på gaderne osv. Jeg mener absolut, at det ville være bedre og noget, mennesker bedre kunne forstå, hvis man kunne rationalisere, og her må jeg da også sige, at hr. Henry Christensen pegede på en mulig løsning af dette problem. Det er den slags ting, som almindelige mennesker og vi andre kan forstå; her er mange ting, som man nok kunne fundere over. Her er det derimod det meget store, der møder os; det er, ligesom det er så voldsomt, at det kan knuge mange, de er ikke i stand til at gennemskue det, og det kan man heller ikke være med hele vor administrative opbygning. Men på sådanne områder er det jo, kritikken rejses, og jeg mener også, at det gøres med rette.

Jeg vil også nævne, uden at jeg har prøvet på at kontrollere det, at jeg så, at man i Jyllands-Posten skrev noget om, at man kunne bruge 200 kr. på at opkræve rente af for sent indbetalt moms på 13 kr. Jeg vil kalde det en rigtig skidt forretning, hvis det er tilfældet. Vi kan ikke forstå, at man ikke er i stand til at finde en form, hvorefter man eventuelt kunne debitere beløbet for

at opkræve det ved senere lejlighed, når der ellers i øvrigt skal betales.

Jeg indrømmer, at disse eksempler ikke er af de voldsomt store og heller ikke af dem, der kunne spare os for meget administrativt besvær, men på den anden side er det nok muligt at finde langt flere, og jeg mener da også, at bare man vil være villig til at rette sådanne ting, når man opdager det, kan vi være veltilfreds.

Når dette er sagt, vil jeg gerne fremhæve, at der selvfølgelig er sket megen rationalisering; mange steder er der, om jeg så må sige, gået til makronerne, og det skal da endelig ikke forties, men anerkendes. Når vi alligevel har debatten i dag, hænger det sammen med, at forespørgeren, da forespørgslen blev rejst, ikke kendte regeringens planer for, hvorledes man fremefter ville gribe sagen an.

Ved en overvejelse af, hvorledes det nye departements placering og styrke til at løse opgaverne skal være, må det være rigtigt at se på, hvorledes administrationsrådets placering har været, og om det har været således, at det har ment at kunne komme igennem på tilfredsstillende vis. I rådets årsberetning for oktober 1967 — oktober 1968 kan vi læse om dets virksomhed, og naturligvis skal det bemærkes, at der i beretningen er oplyst om resultater og igangværende undersøgelser om uddannelsesvirksomhed osv.; man har altså ikke ligget på den lade side. Men alligevel er der afsnit og sætninger, der lader et indtryk tilbage af, at alt ikke er sket, og alt ikke er så godt, som det kunne og burde have været.

Jeg kan her henvise til, at man bl. a. siger noget om, at planlægning af rationaliseringsvirksomheden efter rådets opfattelse de allerfleste steder har været for begrænset i både tid og rum. Man siger ligeledes, at det er rådets opfattelse — og det er karakteristisk — at de rationaliseringsprojekter, der er omtalt i beretningen, i ret ringe udstrækning omfatter undersøgelser af muligheder for opgavereduktion eller behovet for strukturrationalisering, planlægning og løsning af centrale ledelsesproblemer.

At rådet har måttet skrive disse noget bistre sætninger, må føre os til at overveje, om rådet har haft den nødvendige styrke til at slå igennem. Dertil må der nok svares,